

et KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický týdeník

26/2016

21. září 2016

✦ ročník 101

cena: 13 Kč

Průští číslo vyjde

5. října 2016

Z obsahu

** Naše přítomnost není
dílem šťastné náhody*

** Rolníková trpělivost*

Poselství k 18. neděli po sv. Trojici

**A TAK USILUJME O TO, CO SLOUŽÍ
KU POKOJI A SPOLEČNÉMU RŮSTU**

ŘÍMANŮM 14,17-19

Jak se projevuje to naše usilování? Před jednáním na synodu nebo na konventu církve končíme debaty přáním, aby tak církev rostla v toho, který je hlava, totiž v Krista. Aby rostla, vrůstala, konala a žila v jeho Duchu, podle jeho slov a šla v jeho stopách. Následovala jeho příkladu. Jsme u takového zvláštního textu, který se na prvý pohled může zdát jako diskuse o životě kolem věcí, kterými si můžeme vadit, či jimi druhého pohoršovat a tím si vzá-

jemně škodit. Církev a sbor však není prostředí, kde jeden druhého vydírá k životu podle svých představ a ještě to staví jako život podle vůle Boží.

My jsme zváni k usilování o život v pokoji a společném růstu. K životu budování sboru a ve vzdělávání ve věcech víry. Život sboru a celé církve se také děje před světem, který je kolem nás. A ať chceme nebo ne chceme, naše soužití, náš způsob života a prezentace navenek vydává počet lidí, který je vně církve.

Stará Jednota bratrská říkala: V podstatném svornost, v nepodstatném volnost, ve všem pak láska. Co nám je podstatné? Co je na křesťanství podstatné? Tyto otázky nás vedou od malicherných sporů o vlastní důležitost k otázce, kde že je náš život ukotvený, podle čeho se řídí a z čeho vlastně žije.

Na světě je přítomno v částce Boží království. A církev má být světu na svědectví o jeho způsobech a projevech. Toto království se neprojevuje dle našich představ a podle našich momentálních nápadů. Toto království přinesl Ježíš Kristus a na tomto světě je buduje skrze svou církev v moci a projevech Ducha svatého, který působí lásku, radost a také pokoj. Tak a více čteme v listu Galat-

ským. Kéž by se nám toto ovoce Ducha svatého stalo vlastnostmi člověka, křesťana, který tak žije a pokouší se žít ve sboru církve kam patří, kde je jeho místo a odkud jde a slouží Kristu. Tato služba spočívá v tom, že je Ježíši Kristu svědkem v církvi i mimo církev o jeho spase-ní, o jeho přítomnosti a cestě s člověkem a za člověkem.

Dá se tak vůbec žít? S pomocí Boží ano. Výchozí bod je radost, ne povinnost, radost, že je dobré tak žít. Již v Betlémě, při Ježíšově narození, anděl zvěstuje velikou radost pro všechny lid, radost, která bude lidem provázet a naplňovat jejich srdce. Radost Hospodinova ať je naší silou a životní energií. To není zbožná nálada, ale dobrá vůle a snaha o pravdivý život před Hospodinem. Abychom nesli dobré i zlé v jistotě jeho přítomnosti a pomoci. Hospodinova radost dává také svobodu, protože kde je Duch Páně, tam je i svoboda. Svoboda, která jde společnou cestou s bratrem a sestrou a chce jej nést a unést i s tím, co se nám zrovna nelíbí. Buďme Pánu Bohu vděční za jeho tvůrčí milost k životu. Amen

Vladimír Pavlíček
ordinovaný presbyter,
sbor ČCE v Klášteře nad Dědinou

Čeští křesťané různých tradic sbližují své postoje o vztahu TGM k náboženství

Krátce po smrti prezidenta T. G. Masaryka došlo k výrazné diferenciaci názorů na vztahy českých křesťanů k Masarykovi samotnému. Malá skupina katolických spisovatelů a publicistů, navazujících na nejostřejší projevy protimasarykovské z posledních desetiletí existence rakouské monarchie a z období první československé republiky, vyrukovala se slovníkem, který byl velice blízký nenávisťné a demagogické frazeologii obou nastupujících totalit: hnědé – nacistické a rudé – komunistické. Z této skupiny uvedme alespoň Jaroslava Durycha a Jana Strakoše. Naopak zcela seriózní a vstřícné hodnocení těchto vztahů přinášeli postupně jak teologové, tak i reprezentanti české katolické hierarchie. Projevoval se v tom bezesporu už jistý závan – ještě dalekého, ale přece se blížícího – II. vatikánského koncilu.

Z okruhu těchto osobností připomeňme např. mučedníka z Dachau Dr. Alfreda Fuchse, vězně obou totalitních režimů i významného člena třetího exilu kardinála Dr. Josefa Berana, Dr. Alexandra Heidlera, mučedníka komunistických vězení Dr. Adolfa Kajpra, prof. Dr. Karla Skalického, Dr. Silvestra Braitto, Dr. Josefa Zvěřinu aj.

Dr. A. Fuchs (1937) píše o TGM, že nebyl nikdy chladný k náboženským věcem, a v tom že jest veliká jeho zásluha, že nakonec prospěla i katolíkům: nutil je, aby vybudovali svou obranu a lze říci, že nebyť Masaryka, nebylo by vzniklo ani leckteré dílo katolické. Od katolíků žádal, aby byli katolíky celými. Jednou řekl, že jim nikdy nezazlival, že jsou katolíky, ale že by jim zazlival, kdyby jimi nebyli dost. Pražský arcibiskup Josef Beran (1948), pokud šlo o Masarykův poměr ke katolicismu, předpokládal, že by se byl vyvíjel příznivěji, kdyby byl nalezl někoho, kdo by mu imponoval svými vědomostmi a pomáhal mu vyřešit si všechny problémy, které jeho duši lomcovaly. K upevnění odmítavého Masarykova stanoviska k církvi katolické přispěla podle něho i skutečnost, že život mnohých kněží neodpovídal tomu, jak měli dle katolicismu žít.

Prof. Dr. J. L. Hromádka (1937), který se krátce po smrti TGM v jednom článku mj. zabýval i výše připomenutými „netrpělivými likvidátory“ programu Masarykova, upozorňoval, že nejde jen o katolíky, ale o nás všechny. Odkaz Masarykův je podle něho spíše ohrožen chabostí a duchovní mdlobou stoupenců Masarykových. Masarykovo dílo nebude žít samo sebou, nebude působit automaticky, zůstane-li pouhou relikvií a monstrancí. Je pravda, že pokrokový svět u nás v boji Masarykově nepokračoval. Od převratových let Hromádka soudil, že až na několik málo lidí (mezi nimi Emanuel Rádl na místě nejpřednější) nepronikla naše pokrokovost do vlastní duchovní

Dokončení na str. 2

Církev – tělo Kristovo

Do jména církve se dostal historický Ježíš, tak jak byl znám osobně. Znali ho od začátku jako muže, který se objevil mezi nimi, rybáři u jezera galilejského, jež povolal a zvolil, aby byli jeho učedníky a apoštoly. Od začátku jim bylo jasné, že to nebyli oni, kdo se seskupili v Kristův lid, ale že je tak shromáždil jejich Pán. Vzpomněl si na to jeden z nich, Jan; a napsal to ve svém evangeliu: „Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás“ (J 15,16).

Nejprve byli členy skupiny učedníků a potom celé církve, kdy se stali

svědky Ježíšova vzkříšení. Při poslední večeři jim sdělil novou smlouvu. S důrazem na své obětované tělo a vylitou krev učinil z jejich obecnství nový Izrael, lid nové smlouvy. Duch svatý jim dal pochopit, že po Ježíšově smrti a vzkříšení jsou jeho tělem. Tak jako byl během svého života jejich Pán a hlava, tak je nyní jím i nyní, ale neviditelný, leč skutečný. „On je hlava a my jsme údy,“ tak to vyznávali.

Apoštol Pavel v 1 K 12 píše o živém organismu, který vytvořil Duch svatý, řídí jej a každému údu udílí jeho

charisma (dar), jímž bude sloužit ve společenství. To nebyl ideál, ale živá skutečnost. Pavel o tom nepíše proto, aby tomu každý křesťan věřil, píše o tom jako o skutečnosti, kterou každý ve sboru prožívá. A oni vědí, že to tak je: jsou tělem Kristovým, Kristus je jejich hlava a oni údy. Již před Velkým pátkem prožívali jednotu se svým Pánem a se svými druhy a nyní tomu není jinak. Neboť místo viditelného Pána je tu neviditelně přítomen Kristus Pán ve své zástupci Paraklétu - Utěšiteli. Tak

Dokončení na str. 2

AKTUÁLNĚ: PROHLÁŠENÍ PŘEDSEDNICTVA EKUMENICKÉ RADY CÍRKVÍ V ČR

Předsednictvo ERC v ČR apeluje na členy Vlády ČR ve věci brzkého vyhovnění žádosti o azyl pronásledovaným čínským křesťanům. Tito lidé, kteří dočasně pobývají v České republice, se nacházejí ve velmi nejisté situaci. Předsednictvo ERC v ČR žádá, aby Vláda ČR v souladu s Úmluvou o právním postavení uprchlíků urychleně

poskytla azyl lidem pronásledovaným z náboženských důvodů. Jako ti, kdo zažili komunistický režim v tehdejší Československu stejně jako nadoládu jedné strany nad činností církvi, žádáme, aby se Česká republika nepodílela na - byť nepřímé - podpoře totalitních praktik a potlačování náboženské svobody skupin a jednotlivců.

V Praze dne 5. září 2016

*Ing. Daniel Fajfr, M. Th, předseda
Mgr. Daniel Ženatý, 1. místopředseda
Mgr. Petr Procházka, 2. místopředseda
Mgr. Sandra Silná, generální sekretářka*

PROHLÁŠENÍ MEZINÁRODNÍHO KŘESŤANSKÉHO VELVYSLANECTVÍ JERUZALÉM (ICEJ) KE SPORU O ŠKOLNÍ ATLAS

Podle zpráv z tisku se Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (MŠMT) podvolilo stížnosti instituce zastupující neexistující stát „Palestina“, která v Praze vznikla z vůle někdejších komunistických vládců a setrvačností zde sídlí dodnes. Jejím představitelům se nelíbilo, že ve školním atlase byl za hlavní město Izraele označen Jeruzalém, a požadují, aby jako hlavní město figuroval Tel Aviv.

Tento požadavek nemá žádnou logiku. Prezident, parlament a vláda se všemi ústředními orgány Státu Izrael sídlí v Jeruzalémě a tak tomu zůstane i v jakékoli konečné podobě mírového urovnání konfliktu s Palestinci, což předpokládá i mezinárodní společenství.

Považovat Jeruzalém za hlavní město Izraele nejen respektuje skutečný stav věcí, ale také uznává tisícileté historické a náboženské vazby židovského lidu na toto město. A o to nepochybně jde.

Protest palestinského „velvyslanectví“ je nutno vidět v kontextu širší dezinformační kampaně, která se snaží zpochybnit právě tuto historii a zbavit Židy jakéhokoli práva na jejich historickou domovinu.

Jiným příkladem z nedávné doby je opakovaná snaha Palestinců prosadit v UNESCO rezoluce označující jeruzalémské Staré Město jako výhradně muslimské svaté místo. Tím upírají historické vazby k tomuto městu nejen židům, ale také křesťanům.

Palestiniští představitelé se snaží zpolitizovat vědu, kulturu, zeměpis i sport, a to s jediným cílem – pokračovat v boji proti existenci židovského státu. Nevidíme naprosto žádný důvod, proč by jim v tom české orgány měly pomáhat.

Možná by české ministerstvo zahraničí mělo naopak začít zkoumat obsah palestinských učebnic a posoudit jeho soulad s mezinárodními závazky Palestinské autonomie vyplývajícími z dohod z Osla, podle nichž se vzdá protizidovské propagandy a bude podporovat mírové soužití a porozumění mezi oběma národy.

Většina zemí světa skutečně v současné době oficiálně neuznává Jeruzalém za hlavní město Izraele a má svá velvyslanectví umístěna v Tel Avivu. Bohužel. Jenže když něco říká většina, ještě to nemusí být správné.

V mnoha případech jde spíše o důsledek zbabělého postoje států, které se podvolily nátlaku arabských zemí odmítajících uznat existenci židovského státu na Blízkém východě. Ustupování agresorovi, zvláště když má ruku na kohoutku s ropou, není v Evropě neobvyklé, ale je nemravné.

Časy se však mění. Dnešní konflikt v Sýrii, Iráku, Libyi a dalších zemích jasně ukazuje, že příčinou nestability v oblasti není existence demokratického Státu Izrael a že nadbíhání režimům, které šíří lži a nenávisť, nepřispívá k bezpečnosti a prosperitě Evropy. Vyzýváme české politiky, aby se přestali bát nazývat věci pravými jmény. Jednou z nich je skutečnost, že Jeruzalém je a navždy zůstane hlavním městem Izraele.

www.icej.cz

Mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém (ICEJ) bylo založeno v roce 1980 jako výraz rozpoznání biblické důležitosti celého města Jeruzalém a jeho spjatosti s židovským lidem.

Čeští křesťané různých tradic sbližují své postoje o vztahu TGM k náboženství

Dokončení ze str. 1

dílny Masarykovy, neprožila s ním jeho myšlenkové úzkosti ani budovatelské vášně, neprohlédla s Masarykem do ran a chorob moderního lidství a nezatoužila po spolubojovnictví na jeho frontě ducha. Zde pochopitelně neuvádí J. L. Hromádka sám sebe, i když právě na začátku 30. let vydal jednu z nejlepších masarykovských monografií vůbec (pozn. autora).

Vraťme se však k jedné z nejvýznamnějších masarykovských studií našeho zájmu z posledních desetiletí dvacátého století. Je to „Malý hovor katolického teologa o TGM“ od nezapomenutelného Dr. Josefa Zvěřiny (1913-1990). Zpracoval jej a samizdatově vydal k 130. výročí Masarykova narození v roce 1980. V dalších odstavcích jsou vybrány a otištěny nejdůležitější myšlenky ze Zvěřinovy práce.

„Nejhlubší jádro Masarykovy bytosti je v jeho nejvnitřnějším duchovním životě. U Masaryka je třeba zvlášť pochopit tuto sféru – kterou nazveme zbožnost. Teprve z ní vychází Masarykovo náboženství. To není soustavou naukovou, ale zásadním a mnohotvarým postojem. Náboženství je mu životem sub specie aeternitatis – uvědoměním jeho poměru k světu, „silným smyslem života“, zdrojem mravní odpovědnosti, duchovní energií, stálým úsilím o opravdový a nový život vnitřní i vnější. Dějinná situace, v níž Masaryk žil, jej postavila vůči konkrétním formám náboženství, které viděl jako „teokracii“ rakouskou, pruskou a ruskou. Ani unitářství a „svobodné církve“ nenašly v jeho „Boji o náboženství“ milost.“

„Masaryk neviděl katolickou církev černobíle, dokonce ani v „nejčernějších“ chvilích protireformačních. Dovedl najít kladné stránky v minulosti i v přítomnosti; o budoucnosti měl ovšem pochy-

by – a není se čemu divit. Vedle poklon – některé by dnes katolíci nepřijali – ostře kritizoval církev pro její „nenáboženskost“, pro její protivědecký postoj, rozpornou morálku a politickou činnost. Zato církev, možno říci celá církev – od „katolických tovaryšů“ a „katolických matek“ po hierarchii, od demonstrací studentů po poslance, od literátů po filosofy – nenašla na Masarykovi snad žádný kladný rys a bojovala proti němu všemi zbraněmi: antisemitismem, soudem, intervencemi, pomluvami, hněvem. Dnes musíme vyslovit jen velké politování, že církev nebyla schopna přijmout kritiku, pochopit, oč Masarykovi jde, rozlišit oprávněné výtky, které ji měly vést k pokání a k očistě, od výtek nepravých, s kterými mohla a měla vést čestný dialog.“

„Pokud se týká Masarykovy prognózy o budoucnosti křesťanství nebo jeho církví, zdá se, že mu dějiny nedávají za pravdu. Mladé křesťanství nabylo jiných forem, než znal Masaryk – a bylo by mu jistě sympatičtější. Asi by radostně přijal závažné projevy ekumenických shromáždění, Jana XXIII. v UNESCO, projevy Pavla VI a Jana Pavla II. v OSN (i aktivity a postoje současného papeže Františka – pozn. autora) atd. Podivil by se obětavosti Matky Terezy a jiných, činnosti církví mezi narkomany, podivil by se, že křesťanství má ještě ve 20. století mučedníky víry (Max. Kolbe v Evropě, jiní v Africe, Asii atd.). Jsme ještě ovšem v mnohém daleko od svých ideálů – ale Masarykova moudrost a trpělivost by nám to nezazlívala; myslíme, že se v mnohém blížíme jeho nárokům na náboženství.“

„Posledním a asi nejhorším kamenem úrazu v náboženství Masarykově je církev, především katolická. Jeden důvod jsem již vyložil v předchozí části. Jsou však ještě hlubší důvody nepochopení.

Církev – tělo Kristovo

Dokončení ze str. 1

učedníci prožívají svoji příslušnost k církvi i své pouto s církví.

To, co tu píší, je zkušenost víry, která je reálná jen pro ty, kdo jsou svou vírou v Kristu. Je nikdy nenapadlo, že by se mělo věřit v církev. V Novém zákoně není o takové víře ani zmínky. Apoštol v Ř 12,5 píše o církvi: „i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy“. Musí těm římským křesťanům připomenout, že i v jiných městech jsou křesťanské sbory, od nichž vyřizuje pozdravy, a zdůrazní, že ty cizí sbory jsou téhož narození a patří do jednoty Kristova těla, kterou vytváří neviditelný Pán.

Když jim to připomněl, zajisté měl obavu, aby římstí křesťané nechťeli být jediní sami pro sebe a ty druhé měli za cizí, nebo naopak chtěli nad druhými panovat. Pavel se zasloužil o svébytnost a samostatnost křesťanské víry a církve v době, kdy byla v nebezpečí, že ji pohltní židovství a

stane se židovskou sektou. Apoštol si na to vzpomněl, když se s Barnabášem vrátil ze své první misijní cesty po Malé Asii. Měli dobré zprávy, vypravovali, co všechno skrze ně Bůh učinil a jak i pohanům otevřel dveře víry. Čtete Skutky 15, jak došlo k apoštolskému koncilu v Jeruzalémě, kam antiochenský sbor vyslal Pavla s Barnabášem a dva jiné bratry. Podnět k tomuto koncilu vzešel z toho, že do Antiochie přišli někteří lidé z Judska a začali učit bratry: „Nepřijmete-li obřízku, jak to předepisuje Mojžíšův zákon, nemůžete být spaseni.“ V Jeruzalémě tomu byli příznivě nakloněni někteří bratři z farizeů. Naštěstí rázně proti nim a pro svobodu od zákona Mojžíšova vystoupil apoštol Petr: „Nechťěte vkládat na nové učedníky břemeno, které nemohli unést naši otcové ani my. Věříme přece, že jsme stejně jako oni spaseni milostí Pána Ježíše.“ Když se se svými zkušenostmi přidali Barnabáš a Pavel, bylo skoro rozhodnuto. Do Antiochie povevou

tito bratři dopis od apoštolů: “Nikdo ať vás nezatěžuje jinými povinnostmi, než těmi, které jsou naprosto nutné. Zdržujte se všeho, co je obětováno modlám, krve a masa zvířat, která nebyla zbavena krve, a konečně smilstva.“

Akutní nebezpečí, že se křesťanství stane židovskou sektou, bylo zažehnáno, ale zejména apoštol Pavel, tak jako na první misijní cestě i na další druhé a třetí nastavoval své tělo kamenům a všeliké nepřizní ze strany židovské synagogy vrchovatě užil, když se vrátil do Jeruzaléma. Zde se na židovské udání dostal do vězení, v němž po dobrodružné cestě lodí skončil v Římě a čekal na císařský soud, k němuž se odvolal. Zatím v najatém bytě zvěštoval Boží království a učil všemu o Pánu Ježíši Kristu bez bázně a bez překážek. Církev je tělo Kristovo. Láska Kristova, z níž žijeme, je stěží k rozlišení od lásky, kterou praktikujeme jedni k druhým.

Josef Veselý

Sto let od uzavření Sykesovy–Picotovy dohody

Před sto lety došlo k podepsání „Sykesovy-Picotovy dohody“. Francie a Anglie si mezi sebou rozdělily Blízký východ na oblasti vlivu pro poválečnou dobu. Toto ujednání mezi koloniálními mocnostmi Orient natrvalo poznamenalo. Dnes se státní uspořádání zanesené do mapy jen lehkým tahem tužky západních diplomatů hrouť pod tlakem nároků „Arabského jara“.

Vypuknutí První světové války v létě 1914 přivedilo konec osmanského panství, které trvalo čtyři staletí.

Kdysi se mocná říše sultánů rozpínala nad třemi světadíly: ovládala Anatolii (Malou Asii), Arménskou vysočinu, Balkán, Sýrii, Mezopotámii, Arabský poloostrov, Egypt a velké části severní Afriky. Již v průběhu devatenáctého století Západ pro své zájmy užíboval ze sféry vlivu „nemocného muže na Bosporu“. V roce 1830 dobyla Francie Alžírsko a roku 1881 Tunisko. Z Maroka se v roce 1912 stal protektorát a Libyi obsadila Itálie.

Pro evropské koloniální mocnosti

byl zajímavý především průsečík tří kontinentů se svými obchodními i strategickými spojovacími cestami. V roce 1869 zkrátil Suezský kanál rozhodujícím způsobem cestu do Indie a na Dálný východ. Podobně podpořila Německá říše stavbu železnice z Cařihradu do Bagdádu a dále k Perskému zálivu. „Hidžázská dráha“ měla přivážet damašské poutníky do Mekky. Krom těchto dopravních cest šilhali však Evropané též po přírodních zdrojích, díky nimž se z nekonečných arabských pouští stal zlatý důl.

Francie a Velká Británie rozvažovaly již léta před koncem první světové války, jak by se po zhroucení Osmanské říše mělo toto obrovské území rozdělit. V období mezi listopadem 1915 a březnem 1916 vypracovali diplomaté Sir Mark Sykes a François Georges-Picot dohodu, jež byla 16. května 1916 ve formě dopisu britského ministra zahraničí Sira Edwarda Greye francouzskému velvyslanci v Londýně Paulu Cambonovi podepsána jako „Maloasijská dohoda“.

Na mapě o velikosti asi jednoho čtverečního metru si oba diplomaté rozdělili Přední východ jediným škrtem tužky. Podle Sykese měla tato čára sahat „od e v Acre po poslední k v Kirkuku“ – tedy od posledního písmene v názvu města Akko (Acre) na východním pobřeží Středozemního moře po poslední písmeno v názvu města Kirkúku v Kurdistanu. Nakonec linii táhli od Mosulu k Haifě. Vše na sever od této linie bylo na původní mapě vyznačeno modře jako sféra vlivu Francie, území na jih od čáry červeně jako sféra vlivu Velké Británie.

Pro poválečnou dobu po vítězství nad Osmanskou říší počítal návrh smlouvy se zřízením „arabského státu či konfederace arabských států na územích A a B pod svrchovaností některého arabského náčelníka“. Jako části tohoto arabského státu se výslovně uváděla města „Homs, Hamá, Damašek a Aleppo“.

Zároveň si každá z koloniálních

Dokončení na str. 3

Bláznovství víry podle Jakuba

JIRÍ MRÁZEK: VÝKLAD JAKUBOVY EPIŠTOLY

ČTVRTÁ KAPITOLA

Pokračování z minulého čísla

Jk 4,17 *Každému, kdo ví, jak udělat dobré, a neudělá, je to hříchem.* Je to výrok, který zní jako přísloví nebo aforismus; někteří badatelé dokonce uvažují, zda tady Jakub necituje nějaká Ježíšova slova. Prostě opět máme před sebou narážku, kterou tehdejší čtenář odhalil, a my ho jen s obtížemi doháníme. Význam bychom mohli rozříkat asi takto: Každému, kdo je schopen (kdo ví, jak) udělat dobro, a neudělá to, se ta jeho schopnost (nebo jeho vědění; prostě to jeho know how) promění v hřích. Nemyslí se tu tolik obecně na poznání, co je dobré, a odtud poznání

Sto let od uzavření Sykesovy–Picotovy dohody

Dokončení ze str. 2
mocností svou oblast vlivu pojistila. Velká Británie měla dostat pás pobřeží mezi Středozemním mořem a Jordánem, jih Iráku a v Galileji přístupové cesty k přístavním městům Akko a Haifa. Pro Brity byly nejdůležitější přístupové cesty k Perskému zálivu a Středoze­mí, dále zásobování Haify vodou z Mezopotámie a konečně železniční spojení mezi Malou Asií a Perským zálivem. Francie si zabezpečila jihovýchod Turecka, Sýrii, Libanon a severní Irák.

Ruské carství,třetí člen takzvané „Trojdohody“(vedle Spojeného království Velké Británie a Irska a Třetí francouzské republiky) pro sebe požadovalo Arménii, spojovací cesty mezi Černým a Středo­zemním mořem a nadvládu nad pravoslavnými posvátnými místy v Palestině. Po Říjnové revoluci označily západní mocnosti nároky Ruska jako neplatné. Bolševici na to reagovali 23. listopadu 1917 zveřejněním dosud tajné dohody v listech Izvestija a Pravda, čímž chtěli dokázat oprávněnost svých nároků. 26. listopadu přinesl britský Manchester Guardian nejen zprávu, že Alasko-Lotrinsko, zalesněné plochy nalevo od Rýna a též železnorudné a uhelné těžební oblasti mají připadnout Francii, nýbrž zveřejnil i požadavek bolševického Ruska, které prý chce pro sebe získat Cařihrad a přístup od Černého ke Středo­zemnímu moři. „Britové byli v šoku, Arabové uraženi, jedině Turci se radovali,“ napsal později britský novinář Peter Mansfield.

Mark Sykes a François Georges-Picot pracovali na rozdělení Orientu jen velice nepřesně, překotně a svévolně. Bylo to uprostřed První světové války, v ovzduší vzájemné nedůvěry. Sami byli asi sotva přesvědčeni, že se dohoda vůbec někdy realizuje. Překážkou nebyly jen hluboké rozdíly mezi Velkou Británií a Francií způsobené strategickými, hospodářskými i náboženskými zájmy, nýbrž i nejednota uvnitř Británie samé. Na jaře 1917 se například Sykes při cestě po Blízkém východě setkal s představiteli sionistického vedení a vyjádřil přitom nároky na „britskou Palestinu“. Jeho iniciativa však naprosto neodpovídala představám jeho vlastního ministra zahraničí

vlastního hříchu. Myslí se spíše na konkrétní situace, kdy člověk ví přesně, jak by mohl někomu pomoci nebo něčemu zabránit; umí to, stačí natáhnout ruku – a on to neudělá. Ukažme si to na notoricky známém příkladu: Milosrdný Samaritán. Jakub zde nemyslí na ty, kdo uvidí raněného u cesty a zpanikaří a utečou, protože je tam krev a protože nevědí co s tím. Jejich selhání může mít fatální důsledky, pokud včas nedorazí od Samaří někdo, kdo umí, ale to není ten hřích, který má Jakub na mysli. Ale kdyby šel kolem někdo, kdo racionálně uvažuje a přesně ví, že támhle je třeba utrhnout kus košile a támhle mu tím podvázat tepnu, aby nevykrvácel, a kdybych to dělal já, tak to pak zafixuji

takto..., ale z nějakého důvodu prostě nezastaví a neudělá to – tak to je ten hřích. To jeho know how, ta jeho schopnost se mu vlastně promění ve hřích – protože ji nepoužil. Je zde souvislost s předchozími verši? Tam byli bohatí obchodníci, kteří se chlubí svými plány a investicemi. Jakub jim k tomu řekl své, a teď jenom dodává: Jestli je vůbec majetek k něčemu dobrý, tedy k tomu, že můžeš pomáhat. Na rozdíl od toho, který *není* schopen pomoci (protože na to nemá možnosti), bohatý pomoci je schopen. Má v rukou možnost. A bylo by *hříchem* ji nevyužít. Jeho hříchem. A to je smysl verše 17 v našem kontextu.

Pokračování příště

hou Židy Balfourovou deklarací donutit k financování jejich válečného úsilí. Potom zase, když už měli mandát a potřebovali v něm obnovit pořádek a klid mezi Araby, zaujali vůči židovskému národu rezervovaný, nejednoznačný a nezřídka nepřátelský postoj, který se projevil například v řadě takzvaných „bílých knih“, které značně omezily přístěhovalectví Židů do Palestiny.

Na konferenci v San Remu byl 25. dubna 1920 ustaven v Sýrii a Libanonu francouzský mandát, zatímco Anglie obdržela jako mandátní území Palestinu, Irák a Transjordánsko. 24. července přitáhl do Damašku francouzský generál Henri Gouraud a vyhnal emíra Fajsala, který se tam prohlásil králem. Potom Britové Fajsalovi, synu mekkánského šarífa, nabídlí irácký trůn. Tímto způsobem ovládala Velká Británie Irák až do roku 1932 a Francouzi do roku 1946 Sýrii a Libanon. V květnu 1948 se Angličané stáhli z Palestiny. Izraelsko-arabský konflikt, jak jej známe dnes, poznamenala rozhodujícím způsobem právě Sykesova-Picotova dohoda. Izraelští historikové označují britskou blízkovýchodní politiku po První světové válce jako „nekoherentní a rozpornou“. Vytýkají Angličanům, že v oblasti neprovedli důkladnou analýzu aktuálního a možného budoucího vývoje. V roce 2002 britský ministr zahraničí Jack Straw přiznal, že problémy, jimiž se musí zabývat, jsou důsledkem koloniální minulosti jeho země. Sto let po podpisu tajné dohody mezi Sykesem a Picotem je Blízký východ z politického hlediska neustále sudem střelného prachu a jevištěm válečných konfliktů. „Sykes-Picot“ se stalo okřídleným pojmem pro dvojakost a nespolehlivost ve vztahu k národům Orientu. Eugene Rogan z Oxfordské univerzity konstatuje: „Je to historie, na kterou arabské národy nezapomenou, protože vedla přímo k problémům, s nimiž se dnes musejí potýkat.“ Dělení po První světové válce za sebou podle jeho názoru zanechalo odkaz imperialismu, hlubokou nedůvěru Arabů vůči velmocenské politice a víru v rozmanité konspirační teorie, jež od té doby kladou odpovědnost za neštěstí arabských národů za vinu různým skupinám.

V egyptské televizi v listopadu 2015

U apoštola Pavla můžeme zřetelně pozorovat náhlý zlom, zjevný zářez v životním směřování. Vnitřní proměna se ovšem nemusí odehrávat vždy podle tohoto výrazného vzoru, podle této jasné šablony. Přechod k novému životnímu zacílení může být i jiný, pozvolný a postupný. Může se podobat pomalému dozrávání. Pán Bůh má jistě své možnosti a své prostředky. A my mu přece nemůžeme radit, jak si má kde a kdy počínat. Smysl víry není v tom, že se bude křesťan bedlivě pozorovat, zkoumat a pítvat své činy a city, měřit si náboženský tep. V centru totiž není zbožný člověk, ale ten, k němuž se ve víře upřímně upínáme. A jde o to, abychom si vždy znovu plně uvědomovali svou odkázanost na Boží smilování.

Věříme a vyznáváme, že žijeme jen z Boží milosti. A to na každý nový den. Copak je vůbec samozřejmé, jestliže se ráno probudíme a nic nás ani neboli? Není div, jestli nás duševně nic netrápí a nesvírá?

Před svatým Bohem máme prázdné ruce. Naštěstí je tomu tak. Kdyby byly plné, nemohly by už nic nového přijmout. Takto však čekají na obdarování. Naše životy vyhlížejí zbohacení. Pavel dobře ví, že je odkázán na milost shůry. Reformátor Martin Luther řekl v samém závěru svého dramatického a pohnutého života: „Jsme žebráci – to je pravda.“ A Pavel napíše: „Cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno odepsal a pokládám to za nic“ (Ep 3,7-8).

To, co apoštol sděluje, není vůbec samozřejmé. Pro leckoho je to spíše šokující. Pavel se nechce chlubit svým dobrým původem, vzděláním, zbožností či horlivostí. Chce však zvýraznit a zdůraznit velikost a radikálnost oné proměny, k níž došlo v jeho životě. A to díky tomu, že mu sám Kristus vstoupil přímo do cesty, že se s ním potkal a setkal.

Ten, kdo uvěří, vidí svou přítomnost i minulost nově. To je fakt. Je mu dáno poznat, patrně spíše postupně a pozvolně, co má opravdovou a trvalou hodnotu. Dochází zde ke zřetelnému přehodnocení stupňů na žebříčku. Cenu ztrácí to, na čem si člověk obvykle zakládá. Znaménko „minus“ se proto dostává před domněle kladné hodnoty.

Apoštol píše křesťanům velmi vyhroceně. Své řádky neadresuje protivníkům, odpůrcům. Adresáty jsou naopak lidé upřímně zbožní a s největší pravděpodobností i řádní a snaživí. Ti, kdo si však přímo zakládají na své kvalitní zbožnosti, na své náboženské aktivitě a přičinlivosti, ti ovšem nedokáží docenit význam Kristovy oběti, díla smíření a záchrany. Rádi by k němu ještě něco sami přidali, dodali, něco vy­lepší.

Rádoby vzácné hodnoty, za nimiž se leckdo pachtí s nasazením nemalých sil a času, jsou ve skutečnosti jenom smetím, brakem, nicotou. I to sebevzácnější je ničím, bledne v porovnání s poznáním Ježíše Krista a onoho vnitřního bohatství, které je v něm člověku zdarma nabízeno. V honičce za úspěchy, počtami a majetkem bude věřící člověk dnes, v konzumní společnosti, zaostávat. Či snad lépe a výstižněji vyjádřeno: On se za nimi vůbec ani nerozběhne. Směřuje jinam, za hodnotami nehmotného, trvalého rázu.

Pavel přitom rozhodně nechce nijak snadno očerňit a smést se stolu lidské aktivity. Nepíše proti snaze, proti usilovné pracovitosti či dokonce mravnosti. Jde mu totiž o něco podstatně jiného. Jednoznačně říká: Lidské snahy, úsilí a dovednosti dostávají záporné předznačení až tehdy, jestliže se domníváme, že se jimi vykoupíme, že nám právě ony zásadním způsobem pomohou před Bohem a v jeho očích, že tudíž sehrávají až jakousi „vykupitelskou roli“.

Přesvědčení o tom, jak jsem dobrý a výborný, že mám snad nějaký náskok před druhými – to je opravdu nebezpečné myšlení. Je totiž třeba vědět i přiznat: Mám prázdné ruce, mám co přijmout shůry. Bez Boží milosti to v lidském životě prostě nejde. O Boží milosti ovšem nelze podávat nějaké nezaujaté, neutrální informace. Věřící pokorně vyznává, že bez příklonu shůry nemá tu pravou a plnou radost, ani hlubinný, uzdravný pokoj. Křesťan žije a čerpá na každý den z darované milosti. Dovolává se jedině Krista a jeho spásné oběti. Toho, co platí jednou provždy, co přetráčuje i práh našich pozemských životů, vyměřených let.

Kdo stál či stává často u rakve, je tím jistě nějakým způsobem poznamenán. Pokud jde o křesťana, uvědomí si velice naléhavě marnost a nicotnost mnohého, za čím se lidé bez víry ženou a štvou, čemu věnují všechnen čas a pozornost, co dokáží obětovat pro časné vyniknutí.

Boží milost staví člověka znovu na nohy, otevírá před ním nové možnosti a příležitosti. Směřuje výhled k tomu poslednímu cíli. Kdo žije z Božího milosrdenství, a to pokorně, vědomě i *vděčně*, ten ví, kam a ke komu vposledu cílí. Pocty a úspěchy nechává za sebou. Neohlíží se. Vidí však před sebou slavný cíl. Tím ovšem není cosi pozemského, ale nebeská cena a odměna. Dosažení Božího království.

Jaroslav Nečas

jedna novinářka o politickém úsilí Západu v arabském světě prohlásila: „Je to Sykes-Picot číslo dvě. Ta první dohoda nám přinesla stát Izrael. Druhá nám přinese stát židovský.“ Abú Bakr al-Bagdádí, samozvaný chalífa takzvaného Islámského státu (IS), výslovně jako cíl svého hnutí prohlásil zničení Sykesovy-Picotovy dohody. Bojovníci IS, kteří v létě roku 2014 prolomili pouštní hranice mezi Irákem a Sýrií svými terénními vozidly z USA nazývanými „Humvee“, na nichž vlály černé vlajky Islámského státu, nevyhlásili pouze nadnárodní chalífát, nýbrž oslavovali přitom i „smrt Sykesovy-Picotovy dohody“.

Izrael pozorně sleduje vývoj ve svém bezprostředním okolí. Mění se celá krajina Blízkého východu - politicky, společensky, nábožensky, etnicky, hospodářsky i vojensky. Izraelci konstatují: monarchové v jejich sousedství si podrželi moc - a jordánský král Abdalláh II. je prapravnukem mekkánského šarífa Husajna ibn Alího. Hrouť se všechny umělé konstrukce, které sem importovali cizinci. Zatímco mizejí hranice, které do mapy severní Afriky a Blízkého východu vmalovala Evropa, a státní autority kolabují od Sahary až po Mezopotámii, rozpomínají se lidé na svou tradiční identitu, příslušnost k jednotlivým kmenům i na své náboženství. Mocenské vakuum vyplňují extremisté a náboženští fanatici, milióny lidí jsou na útěku.

© **Johannes Gerloff**

Překlad: Ivana Kultová

Nejvzácnější dobrodinče, v Ježíši Kristu nejlaskavější! Velmi se ještě raduji z toho, že mohu psát Vaší milosti díky Boží milosti. Za prvé jsem z včerejšího listu porozuměl, jak se obnažuje a ještě více bude obnažena nespravedlivost veliké nevěstky, to jest zlomyslného sněmu, o níž se čte v Apokalypse²⁾, a s tou nevěstkou smilní králové země, jak se tam také uvádí, že smilní duchovně; odpadají od Krista a jeho pravdy a buď že byli svedení, ze strachu, anebo protože tento spolek má naději, že získá čest světa, souhlasí se lží Antikristovou. Za druhé jsem z listu vyrozuměl, jak se již nepřátelé pravdy začínají plést. Za třetí jsem poznal vroucí vytrvalost Vaší laskavosti, s jakou směle vyznáváte pravdu, když jste poznal hanebnost veliké nevěstky. Za čtvrté jsem s radostí vyrozuměl, že hodláte³⁾ již učinit konec marnosti světa a namáhavé službě, a doma sloužit Pánu Ježíši Kristu, kterému sloužit znamená kralovat, jak říká Řehoř⁴⁾; kdo jemu věrně slouží, samého Ježíše Krista bude mít za sluhu v nebeské vlasti, jak on sám praví: „Blahoslavený služebník, kterého jeho pán, až přijde, zastihne bdícího. Amen, pravím vám, že povstane, opáše se a sám jej bude obsluhovat⁵⁾." Něco takového neučiní králové světa svým služebníkům, které milují jen tak dlouho, jak dlouho jsou králům užiteční a potřební. Tak nejedná Kristus, král slávy, který apoštolů Petra a Pavla dnes⁶⁾ korunoval: Petra ukřižováním a Pavla stětím uváděl do království nebeské vlasti. Petr⁶⁾ byl čtyřikrát žalářován a andělem vysvobozen, Pavel⁷⁾ třikrát metlami mrskán, jednou kamenován, dvakrát tonul na korábu, dvě léta byl vězněn a mnohonásobně sužován, jak oznamuje, když píše: „Nad míru přetíženi jsme byli tak, že se nám stýskalo i živu býti.“ Již pominuly tesknosti a trápení, a zbývají neskonalé radosti a pokojný život bez utrpení; již Petr a Pavel kralují s králem nebeským, již přebývají s kúry andělů, již hledí na svého krále v slávě, již nejsou sklíčení žádnou teskností, nýbrž jsou naplněni nevyslovitelnou radostí. Ať tedy slavní mučedníci, takto sdružení s králem slávy, se ráčí za nás přimlouvat⁸⁾, abychom jejich přispěním posílení byli spoluúčastni jejich slávy, pokorně snášeli, cokoliv všemohoucí Bůh nám zde ustanoví k našemu lepšímu. Amen.

Prosím dále Boha, abyste ještě psali, budete-li moci; prosím také, aby paní králová⁹⁾ byla zvláště pozdravena a napomenuta, aby stála v pravdě a nepohoršovala se nade mnou, jako bych byl kacír. Také si přeji, aby pozdravena byla vaše manželka, prosím, abyste ji miloval v Ježíši Kristu, protože doufám, že ona je dcerou Boží pro zachovávání jeho přikázání. Pozdravujte všechny milovníky pravdy pro Boha!

95. Husův dopis podle vydání Bohumila Mareše (1851 – 1901, evang. farář a církevní historik) z r. 1911 (již 3. vydání), který také připojil vykladačské poznámky, které zde uvádíme. V roce 2015 Husovy dopisy převedeny do současnější češtiny.

95. Janu z Chlumu.¹⁾
R. 1415, 29. června. (1415, 29. června.)

Hus odpovídá se radostí na list Jana z Chlumu vyslovuje se nepříznivě o sněmě církevním a s chválou o smýšlení Chlumovu, vysvětluje, jak se král nebeský chová ke svým služebníkům a připomíná v den Petra a Pavla odměnu těchto mučedníků.

¹⁾ Tom. 583. ²⁾ Zjevení sv. Jana kap. 17. a 18. ³⁾ Viz list 94, pozn. 2. ⁴⁾ L 12,37. ⁵⁾ Čís. 88, pozn. 5. ⁶⁾ Den 29. června jest zasvěcen společně oběma apoštolům, kteří prý současně za císaře Nerona v Římě mučednickou smrtí, a sice Petr ukřižováním hlavou dolů a Pavel, stětím, dokonali. ⁷⁾ Skutk. apoštolů kap. 4., 5., 12. ⁸⁾ 2 Ep. Kor. 11. ⁹⁾ Viz č. 67 pozn. 5. a 87. pozn. 10. ¹⁰⁾ Viz č. 77. pozn. 4. (z které opakujeme tuto část: *Králová Žofie pak byla vždy upřímnou příznivkyní a horlivou posluchačkou Betlémského kazatele, i když byl již v klatbu dán, jehož se i přímluvnými dopisy k papeži a kardinálům, a to kolikerymi r. 1410 byla ujala.* Red.)

Co by pomohlo tuto dobu zvládat ...

(K ODKAZU BOHUMILA KEJŘE)

„Rakovina navíc ještě deprimuje,“ zdůrazňuje neblahé specifikum rakoviny oproti jiným smrtelným chorobám francouzský spisovatel Michel Tournier.

Šéfredaktor Kostnických jisker Bohumil Kejř přes fatální diagnózu depresi nepodléhal. Déle než rok dál řídil redakci, organizoval setkání příznivců listu, zveřejňoval rozhovory, blok husovských materiálů, recenze, zprávy a vzkazy čtenářům a přispěvatelům, sháněl potřebné finance, komunikoval s jednotlivými autory (což někdy není žádný med vzhledem k autorské ješitnosti – soudím dle ješitnosti vlastní). Až snad pro ty, kdo s ním byli v kontaktu převážně či pouze písemně, mohl vzniknout dojem, že to s tou nemocí nakonec nebude tak zlé ... Dojem žel mylný.

„Co by pomohlo tuto dobu zvládat.“ – To mi utkvělo v paměti z Bohoušových pokynů, jaké příspěvky jsou obecně vítány. Slova manažerská, novinářská, zároveň pastýřská ...

František Schilla

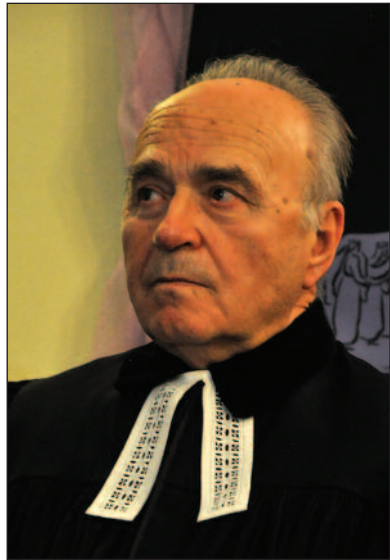
80 let plodného života

80 let plodného života si budeme připomínat 25. září, kdy se v roce 1936 v Hodslavicích narodil evangelický teolog, emeritní synodní senior ČCE, bývalý předseda Ekumenické rady církví v ČSFR, místopředseda vlády a rovněž bývalý senior moravskoslezského seniorátu bratr farář Josef Hromádka.

Jeho studia začala na gymnasiu v Novém Jičíně, pokračoval úspěšně Komenského bohosloveckou fakultou v Praze. Službu začal ve sboru ČCE v Ostravě, kde nastoupil jako vikář. Už i s rodinou pokračoval co by farář do sboru ve Šternberku, pak následovala Olomouc, kde působil 8 let a farářskou službu ukončil ve Frýdku-Místku v roce 2006. Ve funkci seniora pracoval v letech 1978 až 1981, byl i platným členem ústředního výboru Konference evropských církví. Roky 1981-87 prožil jako náměstek synodního seniora a léta 1987 až 1990 jako synodní senior ČCE.

V 80. letech uskutečnil několik přednáškových cest po amerických univerzitách v New Yorku, Princetonu, Chicagu, Evanstonu a Pittsburghu. Publikoval v teologických časopisech domácích i zahraničních.

Velmi si vážil švýcarského protestantského teologa Karla Bartha, který vnesl do křesťanské teologie motiv dialogu s moderním světem. Dále pak i J. M. Lochmana, učitele na bohoslovecké fakultě v Praze, který byl také profesorem i rektorem

univerzity v Basileji. Ten dovedl propojit teologický odkaz křesťanství s moderním myšlením člověka. Po listopadu v roce 1989 v době, kdy jsme mohli svobodně vydechnout po létech nátlaku a tvrdého zacházení, opustil post synodního seniora a stal se místopředsedou Vlády národního porozumění pro oblast kultury, vzdělání, zdravotnictví, společenských organizací a církví a také předsedou výboru pro mládež a tělovýchovu v nově se formující vládě. V této funkci odletěl již v prosinci téhož roku do Říma, kde se setkal s papežem Janem Pavlem II., jehož beatifikace rozvlnila hladinu zájmu světové veřejnosti. Byl k tomu patřičně vybaven charismatem pastýře, učitele i citlivě vnímajícího člověka.

VI. patriarcha Církve československé husitské JOSEF ŠPAK (nar. 10. července 1929 v Litomyšli) zemřel po těžké nemoci 12. září 2016. Úřad patriarchy vykonával v letech 1994 - 2001. I po skončení volebního období církví sloužil prakticky až do své smrti - krátkou dobu jako přednosta naukového odboru na ústředí církve a posléze jako farář v náboženské obci Praha-Strašnice. Rozloučení se konalo 20. září 2016 v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze.

#vzhurusrdce

28.9.2016

POUŤ MILOSRDENSTVÍ

OTEVŘENÍ MIROVICKÉHO KOSTELA

Po loňském ničivém požáru se nám s vaším přispěním povedlo obnovit husitský Mirovický kostel s farou. Proto vás všechny zveme k požehnání a znovuotevření zrekonstruovaného kostela Jana Husa a Jeronýma Pražského.

10:00 Průvod ke kostelu z Mirovického náměstí

10:30 Otevření Brány milosrdenství

10:35 Bohoslužba biskupského sboru

13:30 Předání klíčů od kostela a poděkování dárcům

14:30 Koncert skupiny OBOROH

16:30 Koncert skupiny SAFENAT PANEACH

18:00 Závěrečná modlitba a požehnání poutníkům

celodenní program pro děti v zadní části fary / komentované prohlídky

Fair-trade café / domácí koláče / opékané sele / prodej suvenýrů

PLZEŇ

PISEK

MIROVICE

PRAHA

TABOR / BRNO

www.ccs-h-mirovice.cz

facebook.com/kostelmirovice

K hlásání Kristova evangelia se mu stal celý svět největší kazatelnou. Tak jej poznal bratr farář, kdy ve své funkci místopředsedy vlády po zrychleném diplomatickém jednání navázal nit po roce 1948 přetřhaných diplomatických vztahů mezi Vatikánem a Československem. Byl vybaven pravomocí místopředsedy Federální vlády ČSFR. V nastávajících dnech prováděl první změny v církevně politických vztazích, také dal odvolat šéfa Státního úřadu pro věci církevní. Pro náš stát, pro naše církve, pro Vatikán to byl signál skutečných změn. Bratr farář dokázal nemožné. Po tolika letech nenávisti, zloby, nactiutrhání se obloha rozjasnila, lidská srdce obměkčila a dvě nejdůležitější osoby - farář ČCE v roli vládního zmocněnce Federální vlády ČSFR a sám papež Jan Pavel II. spojily neslučitelné a navázaly přátelství.

Bratr farář je i v roli důchodce neustále v činnosti. Během svého působení ve Frýdku-Místku učil na tamním gymnáziu a pokračuje dodnes přednáškami na "Univerzitě třetího věku", a to již plných 20 let. Ale nejen to! V olomouckém sboru ČCE, kde je nyní členem, vypomáhá na kazatelně a také se ochotně staral o seniorská setkání, když byl sbor bez kazatele.

Spolu se svou ženou Janou vychováli dva syny a dceru. Rodina se moc pěkně rozrostla, Bůh žehnal dětem, vnoučatům i pravnoučatům, které bratr farář s láskou oddává a uděluje křest svatý. Žije sám v domě svého syna v Olomouci, jeho věrná družka už spí věčný sen. Je obklopen láskou nejen své rodiny, ale i svého sboru. Všichni si ho moc vážíme, máme jej rádi a jsme vděční Všemohoucímu za jeho život, za službu, kterou vykonával a koná v jeho jménu, za všechno, co jsme od něj mohli přijímat a přijímáme. Za toto všechno Bůh buď veleben. Haleluja!

Marta Palatý,
ČCE Olomouc

Inzerce

UMĚLECKÁ MALBA KOSTELŮ, OBNOVA FASÁD A RESTAUROVÁNÍ
Nabízíme slevu z ceny a stoprocentní kvalitu.
E-mail: reart007@gmail.com,
tel.: 00421 905 389 162

č.11

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2,
Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607,
e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktor: Bohumil Kejř
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk:
Česká pošta oddělení periodického tisku
Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X